

Sygn. akt VI Gz 108/16

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Małgorzata Bartczak – Sobierajska

po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2016 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa P. O.

przeciwko S. O.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego na postanowienia Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 7 kwietnia 2016r., sygn. akt V GC 446/15

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy oddalił wniosek pozwanego o zwolnienie od kosztów sądowych uznając, że pozwany nie wykazał, iż jest w stanie ponieść tych kosztów.

W zażaleniu pozwany zarzucił naruszenie art. 102 ust. 1 u.o.k.s. poprzez błędną jego wykładnię oraz art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie całkowicie dowolnej oceny dowodów, tj. oświadczenia pozwanego o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania. W oparciu o te zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i zwolnienie pozwanego od kosztów sądowych w całości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne.

Rację ma Sąd meriti, że wniosek pozwanego o zwolnienie od całości bądź części kosztów sądowych nie zasługuje na uwzględnienie. Zarzut błędnej oceny dowodów, w tym naruszenia art. 102 ust. 1 u.o.k.s., jest chybiony, a argumenty podniesione w uzasadnieniu zażalenia stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu a quo.

Zwolnienie od kosztów sądowych oznacza w istocie rzeczy udzielenie przez Skarb Państwa swoistego kredytu, a zatem powinno mieć miejsce w wyjątkowych przypadkach.

Pobieżna tylko analiza sytuacji majątkowej skarżącego nie pozwala na uznanie go za osobę ubogą.

Pozwany prowadzi działalność gospodarczą i osiąga przychody. W ocenie Sądu Okręgowego, podnoszony przez pozwanego fakt poniesienia straty z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej nie świadczy jeszcze o braku środków na uiszczenie kosztów sądowych. Z przedstawionych przez pozwanego dokumentów wynika, że jest on osobą majątną, posiadającą dziewięć nieruchomości rolnych, na większości których prowadzi gospodarstwo owocowo-warzywną; ponadto posiada sprzęt rolniczy o znacznej wartości, inne środki trwałe, a także środki pieniężne.

Dostępne środki finansowe z pewnością przekraczają koszty utrzymania jego rodziny. Pozwany nie wykazał kosztów utrzymania domu, w którym zamieszkuje wraz z rodziną.

Zatem, nie ma podstaw w przypadku pozwanego, prowadzącego tak szeroką działalność, aby jego aktywność gospodarcza była finansowana ze środków Skarbu Państwa.

Wbrew zarzutom skarżącego, należy jednak powołać się na stanowisko Sądu Apelacyjnego w Gdańsku wyrażone w postanowieniu z dnia 9 lipca 1992 r. (sygn. akt ACz 393/92, niepublikowane), iż każdy przedsiębiorca w procedurze planowania wydatków związanych z prowadzoną działalnością winien zagwarantować sobie środki służące nie tylko czynnemu dochodzeniu roszczeń, ale również obronie przeciwko ewentualnym żądaniom do niego kierowanym. Podobne stanowisko zaprezentował Sąd Apelacyjny w Szczecinie w postanowieniu z dnia 28 stycznia 2009 r. (I ACz 3/09, Lex nr 516573) uznając, że planowanie wydatków bez uwzględnienia środków na prowadzenie i obronę w procesie sądowym, jest naruszeniem równoważności w traktowaniu swoich powinności finansowych; strona, która realizuje swoje zobowiązania w ten sposób, że wyzbywa się zdolności do zapłaty kosztów sądowych – preferencyjnie traktując inne zobowiązania – nie może skutecznie zarzucać, że odmowa zwolnienia od kosztów narusza jej prawa do sądu.

Reasumując, nie ma racji pozwany twierdząc w zażaleniu, że nie jest w stanie ponieść kosztów sądowych. W ocenie Sądu Odwoławczego przeczy temu treść przedłożonego przez pozwanego oświadczenia majątkowego, pozwany reguluje bowiem inne zobowiązania. Pozwany jest przedsiębiorcą i powinien rozdysponować posiadane środki pieniężne mając też na uwadze koszty procesów toczących się z jego udziałem i nie traktować preferencyjnie innych należności.

Należy podkreślić, iż instytucja zwolnienia od kosztów sądowych nie jest przeznaczona dla aktywnych przedsiębiorców, którzy dysponują majątkiem i obracają środkami pieniężnymi.

W rezultacie zażalenie jako bezzasadne podlegało oddaleniu (art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.).

Zażalenie nie służy

Z.

1. (...)

2. (...)

T. 29.06.2016 r.